

er dog intet til hinder for, at kommunen går ind på et tidligere tidspunkt. Personer, der opholder sig i en § 105-institution, der ikke har tilbud om beskæftigelse, er omfattet af aktiveringslovens bestemmelser.

D. Særligt om krisecentre

Det første krisecenter åbnede i 1979, og i løbet af 1980'erne blev der oprettet krisecentre i hele landet. Der er i dag ca. 34 krisecentre. Organisation og struktur er forskellige. Nogle krisecentre er private selvejende institutioner, der finansierer driften med diverse tilskud fra fonde, kommuner, amtskommuner, brugerbetaling m.m. Andre er selvejende institutioner med driftsoverenskomst med den stedlige amtskommune i henhold til bistandslovens §§ 105-110 eller amtsdrevne institutioner efter §§ 105-110. Endvidere findes krisecentre med forsøgsgodkendelse efter bistandslovens § 138 b, hvortil der gennemsnitlig ydes lige store tilskud fra amtskommunerne og beliggenhedskommune.

Fælles for krisecentrene er, at de har til formål at give midlertidigt husly for voldsramte/truede kvinder med eller uden børn.

»Børn på krisecentre« var i 1985 hovedtema på de danske kvindekrisecentres landsseminar. Siden da har temaet været genstand for drøftelser på mange møder og seminarer blandt krisecentrene. Der er sat udviklingsarbejde i gang, og der er indhøstet viden om børnenes behov og oplevelser, der gør, at man i dag har dokumentation for nødvendigheden af, at børnene får mulighed for at give udtryk for egne erfaringer og følelser i relation til de oplevelser, de har haft i familien. Ikke mindst mag. art i psykologi Else Christensen har ved sine undersøgelser bidraget til denne viden. Det forebyggende og metodeudviklende arbejde blandt børn og unge i Dannerboligerne, Dannerhusets nødboliger for voldsramte kvinder og deres børn, som startede i 1988, bygger således på den viden, der er indhøstet ved forskningen på området. Erfaringer på forskellige krisecentre med ansættelse af »børnepersoner« – finansieret for norges vedkommende af Socialministeriets puljemidler – viser også betydningen af det forebyggede arbejde blandt børnegruppen i krisecentrene.

Krisecentre kan fortsat oprettes og drives efter § 105. Beboernes ønske om manglende registrering og ret til anonymitet bør i videst muligt omfang respekteres, idet opmærksomheden dog henledes på, at krisecentre som institutioner efter bistandsloven er omfattet af forvaltningsloven, og beboernes forhold således omfattet af forvaltningslovens regler om tavshedspligt m.v.

I de tilfælde, hvor en kvinde medtager børn til et krisecenter bør krisecentret rådgive kvinden om hen-

des muligheder for ved henvendelse til hjemkommunen at få hjælp til foranstaltninger til barnet (og moderen), hvis der er et konkret behov herfor.

Ansattet og frivillige på krisecentre er omfattet af bistandslovens regler om underretningspligt, jf. §§ 19 og 20.

Er der tale om optagelse efter visitation af kvinder med små børn, hvis forhold er særlig vanskelige, bør dette ske på svangre- og mødrethjem efter reglerne i §§ 101-104.

4. Udvidelse af forsøgsreglerne

Forslaget om at kommunerne for en forsøgsperiode kan oprette og drive institutioner, som henhører under amtskommunalt (forsynings-)ansvar, har baggrund i beretningen fra Landsudvalget vedrørende den sociale opgavefordeling fra december 1992. I Landsudvalget var der enighed om, at der ikke på daværende tidspunkt var grundlag for generel udlægning fra amtskommuner til kommuner af de ansvarsområder, hvor amtskommunen har ansvaret for, at der findes det fornødne antal pladser (forsyningsansvaret).

Der var ligeledes enighed om, at den glidende decentraliserings muligheder langt fra er udtømte. Den positive udvikling i samarbejdet mellem kommuner og amter bør derfor fortsættes til fremme af decentralisering og kvalitet i opgavevaretagelsen.

Der er allerede i dag mulighed for, at en eller flere kommuner, såfremt der kan opnås aftale herom med amtskommunen, kan oprette og drive en institution på områder, som henhører under amtskommunernes (forsynings)ansvar. Dette gælder dog ikke institutioner efter § 105.

Sigtet med forsøgsbestemmelsen er således at fremme kommunernes muligheder for at integrere sådanne institutioner i det samlede kommunale tilbud.

Som led i udslusningen og efterforsorgen på § 105-institutioner er som nævnt mulighederne efter den foreslåede § 68 b for tilbud i bofællesskaber og andre boformer med medhjælp, f.eks. fra institutionens personale, en styrkelse af denne del af indsatsen.

For at fremme mulighederne for etablering af sådanne ordninger også i områder, hvor kommuner kan være utilbøjelige til selv at etablere og drive dem, foreslås der tillige indført en forsøgsbestemmelse, hvorefter amtsrådet kan optræde som driftsher, når der ikke kan opnås enighed med den lokale kommune, og når det må anses som en hensigtsmæssig løsning. Der forudsættes ikke herved ændret på den kommunale visitationskompetence.